

دیدار اسماعیل هنیه و سید حسن نصرالله در بیروت

● منابع خبری از دیدار رئیس دفتر سیاسی جنبش مقاومت اسلامی حماس با دبیر کل حزب‌الله لبنان در بیروت خبر دادند. به گزارش ایسنا، پایگاه خبری العهد اعلام کرد که اسماعیل هنیه، رئیس دفتر سیاسی جنبش مقاومت اسلامی حماس و هیئت همراه او یکشنبه با سید حسن نصرالله، دبیرکل حزب‌الله لبنان دیدار و گفت‌وگو کردند.

طبق این گزارش، در این دیدار تمامی تحولات سیاسی و نظامی در فلسطین، لبنان و منطقه، تهدیدها علیه مسئله فلسطین و در رأس آنها معامله قرن، طرح‌های عادی‌سازی روابط اعراب و رژیم صهیونیستی و مسئولیت امت اسلامی در قبال آن بررسی شد. هنیه و سیدحسن نصرالله همچنین بر ثبات محور مقاومت در زمینه مقابله با فتنسارها و تهدیدها و صمیمانه‌بودن روابط میان حزب‌الله و حماس براساس ایمان، برادری و جهاد و توسعه سازوکار همکاری و هماهنگی میان دو طرف تأکید کردند.

هشدار دوباره اردوغان به یونان

● رجب طیب‌اردوغان، رئیس‌جمهور ترکیه به یونان هشدار داده است که درباره آب‌های مورد مناقشه شرق مدیترانه وارد گفت‌وگو شود یا آماده پذیرش عواقب این رویکرد خود باشد. به گزارش دوپچه‌وله، رجب طیب‌اردوغان در مراسم افتتاح بیمارستانی در استانبول با اشاره به تحولات مدیترانه شرقی اظهار کرد: آنها با زبان سیاست و دیپلماسی را خواهند فهمید یا با تجربیات دردناک روبه‌رو خواهند شد.

روابط ترکیه و یونان دو کشور عضو سازمان پیمان آتلانتیک شمالی، ناتو، در هفته‌های اخیر به دلیل اختلاف بر سر حقوق دریایی و منابع انرژی در مدیترانه به پایین‌ترین سطح خود رسیده است و دو کشور در منطقه دست به مانورهای نظامی زده‌اند. قبرس هم ترکیه را متهم می‌کند که حاکمیت این کشور بر آب‌های سرزمینی‌اش را نقض کرده است. همه طرف‌های درگیر نیروهای دریایی و هوایی خود را در نزدیک مناطق مورد مناقشه مستقر کرده‌اند. رجب طیب‌اردوغان گفته است: آنها خواهند فهمید که ترکیه از قدرت سیاسی، اقتصادی و نظامی برخوردار است تا نقشه‌ها و طرح‌های گستاخانه‌ای را که به آن تحمیل می‌کنند، پاره کند.

دبیر کل ناتو، روز پنجشنبه اعلام کرد دولت‌های یونان و ترکیه با گفت‌وگوهای فنی با هدف پیشگیری از بروز حادثه هم‌زمان با افزایش تنش نظامی بین دو کشور موافقت کرده‌اند؛ اما یونان بعدا اعلام کرد که با چنین مذاکراتی موافقت نکرده است. در همین زمینه، ترکیه روز یکشنبه یک رزمایش دریایی مشترک با بخش ترک‌نشین قبرس در شرق مدیترانه آغاز خواهد کرد. وزارت دفاع ترکیه نام این رزمایش نظامی را «تندباد مدیترانه» اعلام کرده که قرار است از ۶ تا ۱۰ سپتامبر جاری در شمال قبرس برگزار شود. حوادث هفته‌های اخیر شدیدترین بحران در مناسبات ترکیه و یونان در چند دهه اخیر است. از جنگ قبرس در اواسط دهه ۷۰ میلادی دو کشور سه بار به مرز درگیری نزدیک شده‌اند که یک مورد آن اختلاف بر سر بهره‌برداری از منابع دریای اژه بود.

تعیین رئیس جدید تیم مذاکره‌کننده طالبان

● یک منبع طالبان به بی‌بی‌سی گفته است که مولوی عبدالحکیم که به ریاست تیم مذاکره‌کننده طالبان تعیین شده، قبلا قاضی القضاات این گروه و از نزدیکان ملا اختر محمد منصور، رهبر پیشین این گروه است. منصور مدتی پس از آنکه رهبری طالبان را بر عهده گرفت، در حمله هوایی نیروهای آمریکایی در سال ۲۰۱۶ کشته شد.

مولوی عبدالحکیم از پشتون‌های درانی و از قوم اسحاق‌زی است. گفته شده است که پس از کشته‌شدن آقای منصور، یکی از گزینیه‌ها برای رهبری طالبان و انتخابش به‌عنوان «امیرالمؤمنین»، مولوی عبدالحکیم بوده است. از دید طالبان، او از جایگاه علمی خاصی برخوردار است. به گزارش بی‌بی‌سی، اگر این صحبت‌ها را درست بدانیم، مشخص شده‌اند آماجی هرچه بیشتر طالبان برای مذاکرات بین‌الافغانی است.

پیش از این محمد عباس استانکززی، ریاست تیم مذاکره‌کننده با آمریکایی‌ها را بر عهده داشت؛ مذاکراتی که بیش از یک سال دوام یافت و نتیجه آن برای طالبان «مطلوب» خوانده شده است. حالا با تغییر میدان مذاکره، ریاست مذاکره‌کنندگان طالبان هم تغییر کرده است. به نظر می‌رسد که تغییر ریاست تیم به سمتی حرکت کرده که محتوای ماهیت طالبان در آن برجسته‌تر دیده می‌شود. یکی از ویژگی‌های محمدعباس استانکززی از نظر ابزار، تسلط او بر زبان انگلیسی بود که در زمینه مذاکره با آمریکایی‌ها کمکش می‌کرد؛ اما حالا در مذاکرات بین‌الافغانی، گروه طالبان، فردی را فرستاده که دارای ویژگی‌های طالبانی منحصر به‌فرد است و می‌تواند از ماهیت طالبان و باورهای این گروه در برابر افرادی که چندان با اصلیت طالبان موافق نیستند یا حتی مخالف هستند، در پشت میز مذاکره دفاع کند.

کمتر از دو ماه تا انتخابات ریاست‌جمهوری آمریکا باقی مانده و «جو بایدن» نامزد نهایی حزب دموکرات و هوادارانش امید زیادی برای پیروزی در انتخابات سوم ماه نوامبر دارند. بایدن که سابقه هشت سال حضور در کاخ سفید به‌عنوان معاون «بارک اوباما»، رئیس‌جمهوری سابق ایالات متحده و سال‌ها حضور در مجلس سنا را دارد، در آستانه این انتخابات گروهی ۵انفره را انتخاب کرده تا در صورت پیروزی در انتخابات، روند حدودا دو ماهه انتقال قدرت از دولت «دونالد ترامپ»، رئیس‌جمهوری کنونی این کشور را در دست بگیرند.

«یت بوتیچ» یکی از رقبای درون حزبی بایدن در انتخابات مقدماتی دموکرات‌ها و شهردار «ساونت بند» در ایالت اندیانا و «سوزان رایس» مشاور سابق امنیت ملی در دولت اوباما که پیش از این هم نامش در فهرست نامزدهای احتمالی برای معاونت بایدن مطرح شده بود، از جمله افراد شاخصی هستند که در تیم انتقالی بایدن حضور دارند.

نکته جالب درباره تیم انتقالی بایدن این است که پنج نفر به‌صورت مشترک مدیریت این تیم را بر عهده دارند. «تد کافمن» دوست دیرینه بایدن و سناتور سابق ایالت دلاور، «جفری زینتنس» مشاور ارشد اقتصادی اوباما که مسئولیت راه‌اندازی سیستم بهداشتی مورد نظر رئیس‌جمهوری سابق آمریکا را بر عهده داشت، «میشله لوخان گریشام» فرماندار ایالت نیومکزیکو که او هم از زنانی بود که نامش در لیست معاونان احتمالی بایدن مطرح شده بود، «سدریک ریچموند» قائم‌مقام بایدن و یکی از رؤسای کمپین انتخاباتی این نامزد حزب دموکرات و در نهایت «آنتیا دان» یکی از مشاوران ارشد کمپین انتخاباتی بایدن، مدیریت این گروه ۵انفره را بر عهده خواهند داشت.

علاوه بر یت بوتیچ و سوزان رایس، این هیئت همچنین شامل «ویوک مورتی» ژنرال و جراح سرشناس آمریکایی است که در کمپین انتخاباتی بایدن درمورد سیاست‌ها و تکنیک‌های مبارزاتی در زمان شیوع ویروس کرونا توصیه‌هایی به او کرده بود و «سالی یتس» معاون سابق دادستان کل ایالات متحده هم در تیم انتقالی احتمالی حضور خواهند داشت.

انتقال قدرت در دوره بحرانی

این اقدامات در حالی انجام می‌شود که تیم انتقالی بایدن که قرار است زمینه‌های انتقال دولت را در صورت پیروزی او فراهم کند، احتمالا در یکی از بحرانی‌ترین دوره‌ها این کار را انجام خواهد داد. شیوع ویروس کرونا و تبعات آن از جمله وضعیت نامناسب اقتصادی و نیز تهدیدهای ترامپ و اطرافیانش در این مورد که در صورت شکست در انتخابات، کاخ سفید را به‌سادگی تحویل نخواهند داد، چالش‌های متعددی را پیش‌روی تیم انتقالی بایدن قرار خواهد داد.

«دیوید مارشیک» مدیر مرکز انتقال ریاست‌جمهوری که باتیم‌های انتقال ریاست‌جمهوری

در هر دو حزب جمهوری‌خواه و دموکرات کار کرده است، می‌گوید: «وضعیتی که امروز در آن قرار داریم، در هیچ دوره‌ای از تاریخ معاصر ایالات متحده سابقه نداشته است. شرایط امروز به‌گونه‌ای است که انکار تمام بحران‌های سال‌های ۱۹۱۸، ۱۹۳۲ و ۱۹۶۸ را یک جا در سال ۲۰۲۰ جمع کرده‌اند. به همین دلیل تلاش جدی برای آماده‌سازی روند انتقال قدرت در صورت پیروزی رویکرد صحیحی است. نکته‌ای که در این میان باید به آن توجه ویژه کرد، این است که انتقال قدرت احتمالی پس از انتخابات نوامبر، نخستین انتقال قدرت مجازی در تاریخ ایالات متحده محسوب می‌شود؛ چراکه به دلیل شیوع ویروس کرونا انجام بسیاری از اقدامات و هماهنگی‌ها باید به‌صورت مجازی صورت گیرد».

براساس روندی که در هر انتخابات انجام می‌گیرد، تیم انتقالی بایدن هفته گذشته با اداره خدمات عمومی دولت ترامپ تفاهم‌نامه‌ای امضا کردند. طبق

چهره‌های آشنای دولت اوباما به کاخ سفید بازمی‌گردند

۱۵ یار بایدن

قانون وجود چنین سندی الزامی است و چگونگی کمک دولت فدرال به تیم بایدن را برای انتخابات و در صورت پیروزی پس از آن را مشخص و رسمی می‌کند. تد کافمن در بیانیه‌ای اعلام کرد که «ما در پس‌زمینه بحران جهانی بهداشتی ناشی از شیوع ویروس کرونا و چالش‌های اقتصادی آماده انجام انتقال هستیم. در این روند انتقالی هیچ گروه دیگری وجود نخواهد داشت و ما متعهد شده‌ایم که به جو بایدن در چالش‌های فوری پیش‌رو کمک کنیم. رؤسای این گروه، هیئت مشاوران و کارمندان ارشد گروه شامل طیف متنوعی از کارشناسان می‌شوند که متعهد به کمک به یک دولت احتمالی بایدن-هریس هستند. ما بحران بهداشت عمومی ناشی از شیوع کرونا را مدیریت کنند و آمریکایی‌هایی که کار خود را از دست داده‌اند، دوباره مشغول به کار شوند. مشاورانی که کافمن در بیانیه خود به آن اشاره کرده است، شامل فهرست بلندبایی می‌شود که

چگونگی انتقال قدرت در آمریکا

روند انتقال قدرت در ایالات متحده از رئیس‌جمهوری مستقر به رئیس‌جمهوری منتخب با هدایت سازمان‌های غیرانتفاعی و غیرحزبی با نام «مرکز خدمات عمومی برای انتقال ریاست‌جمهوری» صورت می‌گیرد. نامزدهای نهایی انتخابات در پایان کنوانسیون هر حزب گروهی را به‌عنوان تیم انتقالی مشخص می‌کنند و این گروه پس از تعهدات امنیتی قادر خواهد بود به زیرساخت‌های دولت دست پیدا کند تا در صورت پیروزی در انتخابات، روند انتقال قدرت را

روزمه اعراب در جهان تاثیر می‌گذارد.

در ادامه این گزارش آمده است بسیاری بر این باورند که جهان عرب با سرمایه‌گذاری و اهدای کمک‌های مالی خیرخواهانه در بین جامعه عرب‌زبان آمریکا می‌تواند تأثیر بالقوهای داشته باشد؛ اما باید به این نکته توجه کرد که بسیاری از این اهداف فقط در صورت داشتن صدای قوی لابی‌گری قابل تحقق است و این به آن معناست که آنان باید در کنار سرمایه‌گذاری‌های مالی، فعالیت سیاسی نیز داشته باشد؛ هرچند میدان جنگ سیاسی آمریکا به گونه‌ای است که اعراب در آن کمترین تأثیر را دارند. قدرتی که می‌توانست به تغییر سیاست‌های خارجی آمریکا دوجندان شود؛ البته اگر رهبران عرب اهمیت آن را درک کنند و سرمایه‌گذاری‌های کلانی در این راستا انجام دهند.

اسکای‌نیز عربی نیز در گزارشی به این موضوع طبق این گزارش، می‌نویسد که روابط میان کشورهای عربی و آمریکا از ابتدای قرن بیستم تا دهه سوم قرن بیست‌ویکم شدت و ضعف داشته و بنا بر منافع متقابل در نوسان بوده است. صرف‌نظر از گرایش حزبی رؤسای جمهوری آمریکا، رویکرد و دیدگاه هر یک از آنان در ماهیت و چگونگی روابط دوجانبه نیز تأثیرگذار بوده است. «لیندون بی جانسون»، سی‌وششمین رئیس‌جمهوری آمریکا که دموکرات بود، به دلیل حمایت از اسرائیل در جنگ شش‌روزه از حامیان این رژیم به شمار می‌رفت؛ اما «جیمی کارتر» از همان حزب برای برقراری صلح در منطقه از هیچ تلاشی دریغ نکرد. درباره رؤسای جمهوری

در این میان برخی از گروه‌های عربی که به‌خوبی قدرت ارتباطی و سیاست را درک کرده‌اند، شهروندان فلسطینی هستند؛ اقلیتی که روزانه تحت محاصره هستند و بیش از ۶۵ قانون تبعیض‌آمیز را تحمل می‌کنند. فقط به این دلیل که به جامعه پیوه تعلق ندارند، فلسطینی‌ها برای زنده‌ماندن چاره‌ای ندارند جز درک‌کردن سیستم کنونی. هرچند آنان کار بزرگی انجام می‌دهند؛ اما به دلیل تعامل و همکاری با سیستم اسرائیل، اغلب توسط اسرائیلی‌ها به «عادی‌سازی» متهم می‌شوند؛ اما نکته جالب اینجاست که با وجود ماهیت نژادپرستانه و تبعیض‌آمیز تل‌آویو، سران عرب می‌توانند از نحوه عملکرد آنان در درون آمریکا درس‌هایی را بیاموزند؛ چراکه سیاست‌ها و استراتژی ایالات متحده احتمالا بیش از دیگر کشورها بر زندگی

جهان

چهره‌های آشنای دولت اوباما به کاخ سفید بازمی‌گردند

جشن تولدی برای دیار مسکوویچ‌ها

احمد وخشیته - **دانشیار دانشگاه ملی اوراسیا**

● سال‌های بسیاری است که مسکوویچ‌ها آخرین روز از نخستین هفته پاییز را به مناسبت روز مسکو جشن می‌گیرند و امسال قطار عمر این سنت به ۸۷۳سالگی رسیده است، همه‌ساله نخستین شنبه ماه سپتامبر، یعنی در واپسین روزهایی که گرمای خورشید در این سرزمین سوسو می‌کند، بزرگ‌ترین شهر اروپا سرشار است از جشن‌ها و کنسرت‌های خیابانی رایگان؛ تا شهروندان این دیار به همراه خانواده و دوستان خویش به خیابان‌ها بیایند و به بهانه جشن تولد مسکو پایان این هفته خود را به شادی سپری کنند.

البته در میانه هیاهوی این سسور و شادی‌ها، باید به این موضوع نیز توجه کرد که یکی از مهم‌ترین کاروزه‌های شهرداری مسکو برگزاری جشن‌ها و مراسم‌هایی است که به تحکیم خانواده و شادبودن شهروندان کمک کند؛ برنامه‌هایی که به بهانه‌های مختلف در سراسر سال برگزار می‌شود و این امکان را برای همه مردم این سرزمین فراهم می‌کند تا بدون آنکه هزینه‌ای پرداخت کنند، شاد باشند و لذت ببرند. اگرچه نباید فراموش کنیم که بدون شک مالیات‌هایی که پرداخت می‌شود، در برگزاری این برنامه‌ها نقش مهمی دارد؛ اما این موضوع که برنامه‌های فرهنگی و اجتماعی در کنار پروژه‌های عمرانی و زیباسازی شهر یکی از مهم‌ترین وظایف شهرداری به شمار می‌رود نیز بسیار جالب و تأمل‌برانگیز است؛ گزاره‌ای که بدون شک نقش مهمی در احیای هویت شهروندان یک سرزمین دارد.

ریشه برگزاری جشن روز مسکو از کجاست؟

در رابطه با شکل‌گیری شهری به نام مسکو روایت‌های گوناگونی وجود دارد اما نام این شهر در اسناد تاریخی برای نخستین بار در سال ۱۱۴۷ آمده است؛ یعنی زمانی که گفته می‌شود «یوری دولگوروکي» شاهزاده‌نشین مسکو میزبان شاهزاده‌نشین نووگارد بوده است. در واقع این برای نخستین‌بار است که نام مسکو در اسناد مکتوب آمده و این در حالی است که قدمت این شهر می‌تواند به سال‌ها قبل نیز بازگردد؛ اما در مجموع این تاریخ به نقطه عطفی برای جشن روز مسکو تبدیل شده است. البته باید به این موضوع توجه داشت که برای سال‌ها چنین روزی در تاریخ این سرزمین جشن گرفته نمی‌شد و نخستین بار در اول ژانویه ۱۸۴۷ به فرمان نیکلاس اول هدایایی توزیع و هفتصدمین سال تولد مسکو جشن گرفته شد. در این روز میتروپولیت فیلارت، پدر روحانی مسکو داعی در کلیسای داخل کرملین برای شکوه مسکو خواند و در عصر دوباره‌ای کرملین از کنار میدان سرخ و همچنین دیگر ساختمان‌های دولتی این شهر توسط چراغ‌هایی روشن شد؛ اگرچه سرعت باد خیلی زود آنها را خاموش کرد.

صد سال بعد در دوران شوروی، مسکوویچ‌ها در هفتم سپتامبر ۱۹۴۷ به مناسبت هشتصدمین سالروز تولد دیار مسکو، سباط سروسات برپا کردند که البته تصویر رهبران شوروی در گوشه‌وکنار این مراسم‌ها به چشم می‌خورد. این بزرگداشت مصادف بود با تحول عمرانی در مسکو و در صدر آن ساخت آسمان‌خراش‌هایی که میان ایرانیان به هفت‌خاورهان شهرت دارد و استالین در صدد بود تا آنها را به‌عنوان نمادی از مسکو به جهانیان معرفی کند. در آن آام به دستور هیئت‌رئیس شورای عالی اتحاد جماهیر شوروی مادل یادبود هشتصدمین سالروز مسکو به یک‌میلیون و ۷۰۰ مسکوویچ اهدا شد. باوجوداین روز مسکو باز هم در تقویم ثبت نشد تا اینکه نهایتا پس از فروپاشی شوروی و هم‌زمان با هشتصدوپنجاهمین‌سالگرد پایتخت این سنت به تلاش شهرداری و با دستور پلخینسین در تقویم رویدادهای روسیه ثبت شد؛ اتفاقی که سبب شد همه‌ساله میادین اصلی این دیار و به‌ویژه میدان سرخ پذیرای هزاران مسکوویچ و میهمانی از دیگر شهرها و حتی کشورها باشند.

روز مسکو نیز سایه کرونا

سرمگی سوبیانین، شهردار مسکو هم‌زمان با روز مسکو اعلام کرد که سلاطین شهروندان در وضعیت اپیدمی کرونا بسیار مهم‌تر از برگزاری جشنی بزرگ مانند سال‌های گذشته است و ازاین‌رو اعلام کرد که امسال تمرکز این مراسم با تأکید بر حفظ تاریخ و هنر به موزه‌ها اختصاص داده شده است. ازاین‌رو شهروندانی می‌توانند با رعایت فاصله‌گذاری اجتماعی و با ماسک از نمایشگاه‌های تارخ در فضای باز پارک‌ها طراحی شده است، بازدید کنند.

همچنین مسئولان شهر مسکو تأکید کردند که کنسرت‌های بزرگ نیز امسال برگزار نمی‌شود و تنها از برگزاری چند کنسرت کوچک در پارک‌هایی مشخص خبر دادند که با توجه به ظرفیت محدود به موجب اجرای طرح فاصله‌گذاری اجتماعی، اگرچه این برنامه‌ها رایگان است اما تنها افرادی می‌توانند در آن شرکت کنند که پیش‌تر در سایت ثبت‌نام کرده و با ماسک و دستکش حضور پیدا کنند.

در این میان ولادیمیر پوتین، رئیس‌جمهوری این کشور نیز در سخنرانی خود به مناسبت روز مسکو، با اشاره به پیوند ناکستنی تاریخ روسیه با مسکو، این روز را تبریک گفت و از همه شهروندان پایتخت قدر دانی کرد که پس از ظهور ویروس کرونا با نظم و احساس مسئولیت خود به توصیه‌های پزشکی عمل کردند تا این بحران مدیریت شود و از بازگشت آهنگ معمولی زندگی پس از کووید ۱۹ خبر داد.

در میان آنها می‌توان به «تونی آلن» رئیس دانشگاه ایالتی دلاور، «جرد برنستاین» مشاور اقتصادی بایدن، «لسلی کالدول» معاون دادستان کل سابق، «مارک گیتسنستاین» سفیر سابق آمریکا در رومانی، «سیسیلیا مارتینز» متخصص محیط زیست، «باب مک‌دونالد» وزیر سابق خارجه، «مور مینوبن» فعال کهنه‌کار دموکرات، «ترزا رومرو» از رهبران اتحادیه کشاورزان آمریکا، «لونی استفسنسن» از گروه برادری بین‌المللی کارکنان صنعت برق، «کتی راسل» رئیس سابق دفتر «جیل بایدن» همسر جو بایدن که مدتی هم باراک اوباما او را به‌عنوان فرستاده ایالات متحده در امور زنان منصوب کرده بود و «فلیسیا وانگ» رئیس مؤسسه روزولت اشاره کرد. مدیریت کارمندان این گروه هم بر عهده «یوهانا آبراهام» از اعضای شناخته‌شده کمیته اجرایی حزب دموکرات است.

«سینتیا هوگان» دستیار دیرینه بایدن و لابی‌گر سابق شرکت «ایل» که در هدایت روند تعیین معاون بایدن نیز نقش داشت از جمله هشت نفری است که اضافه‌شدن هر فردی در گروه بزرگ انتقالی بایدن باید با نظر مثبت او انجام شود. «سسیلیا مونوز»، رئیس شورای سیاست داخلی کاخ سفید در دوره ریاست‌جمهوری اوباما هم چهره شاخص دیگری است که در این روند با هوگان همکاری می‌کند.

تجربه تیم انتقالی ترامپ

با نگاهی به تیم انتقالی بایدن به‌راحتی می‌توان دریافت که در صورت پیروزی بایدن در انتخابات ریاست‌جمهوری بسیاری از این چهره‌های شاخص راهی دولت بایدن -هریس خواهند شد. کافمن، هوگان و چهره‌های باسابقه‌ای مانند زینتنس، رایس، مورتی و مونوز از جمله افرادی هستند که در صورت پیروزی بایدن در انتخابات سوم نوامبر می‌توانند در کنار او بمانند و وظیفه تعیین برنامه‌ها و سیاست‌های دولت جدید را بر عهده بگیرند.
بنا اینکه روند انتقال قدرت در ایالات متحده روندی آرام و بدون دردسر است اما چهار سال پیش و پس از پیروزی ترامپ در انتخابات ریاست‌جمهوری آمریکا تیم انتقالی او در ابتدای کار با چالشی جدی مواجه شدند. «کریس کریستی»، فرماندار سابق نیوجرسی که مدیریت این گروه را در دست داشت، یک‌باره از سوی ترامپ برکنار شد و تیم مشاوران تازه‌کار او مدیریت گروه انتقالی را در دست گرفتند. مارشیک می‌گوید: «با توجه به تجربه زیادی که بایدن در دولت و کنگره آمریکا دارد، چنین چالش‌هایی برای او ایجاد نخواهد شد، مگر آنکه دولت ترامپ در این مسیر کارشکنی کند. انتخاب ریچموند و داون که در کمپین انتخاباتی بایدن حضوری پررنگ دارند اقدامی هوشمندانه است. دیگر افرادی حاضر در این گروه هم رابطه‌ای نزدیک با بایدن دارند. تعداد زیادی از آنها شاهد روند انتقال قدرت در دولت‌های قبلی بودند و از اشتباهات و نواقص آنها می‌توانند درس بگیرند».

جمهوری خواهان یا دموکرات‌ها؛ کدام‌یک برای اعراب بهترند؟

امنیت ملی عربی در تضاد است و به‌همین‌دلیل انتخاب مجدد او را نوبیدبخش نمی‌دانند. در واقع می‌توان گفت مسیر روابط کشورهای عربی و آمریکا باید اصلاح شود، صرف‌نظر از اینکه چه کسی به کاخ سفید راه پیدا می‌کند.

«امین امیل»، یکی از کارشناسان مسائل عرب دراین‌باره می‌گوید که سنگ بنای روابط دوجانبه از سوی افکار عمومی آمریکا، در رسانه‌های سنتی این کشور و شبکه‌های ارتباط جمعی گذاشته می‌شود؛ ازهمین‌رو کشورهای عربی اگر خود را آن‌گونه که هستند، به آمریکا معرفی نکنند، رسانه‌های این کشور آن‌گونه که خود می‌خواهند، آنها را به افکار عمومی‌شان معرفی خواهند کرد. و این‌گونه ادامه می‌دهد: «بنابراین مهم‌ترین مسئله این است که کشورهای عربی چگونه باید در این‌بره زمانی حساس که جهان با خلا راهبردی وحشتناکی روبه‌رو است، خود را به‌عنوان بازیگر مهم جهانی معرفی کنند و مهم نیست بایدن در کاخ سفید باشد یا ترامپ».

اما «رای هانانیا» معتقد است باید به این نکته توجه کرد که انتخابات ماه نوامبر مستقیما بر آینده جهان تاثیر می‌گذارد؛ حتی اگر اختلاف سیاست‌های ترامپ و بایدن در رسانه‌های اندک باشد. او نیز مانند امیل بر این نکته تأکید می‌کند که رهبران عرب باید با استفاده از این فرصت شبکه‌ای هماهنگ ایجاد کنند تا بتوانند آمریکایی‌های عرب‌تبار را به سمت خود جلب کنند؛ اما به گفته او «هرچند ایجاد چنین شبکه‌ای می‌تواند نیازهای جهان عرب را برآورده کند، اما نمی‌توان از ملتی که نگاه به سمت غرب دارد، انتظار زیادی داشت». چنین اقداماتی در برخی از کشورها در حال انجام است؛ همچنین اسرائیل دارای یک لابی قدرتمند شبکه‌ای است که از صدها کمیته سیاسی تشکیل شده است. سران این رژیم سعی می‌کنند از طریق رسانه‌ها منافع خود را به دست آورند؛ به‌این‌صورت که پیام‌ها را آن‌طور که می‌خواهند، به رسانه‌ها عرضه می‌کنند. اسرائیل با همچنین برای تأثیرگذاری بر رای‌دهندگان آمریکایی کار روابطعمومی و تبلیغات گسترده انجام می‌دهد که تنها به دو عامل وابسته است: نخست هدف و دوم، هزینه‌های کلان. بنابراین در چنین شرایطی جهان عرب با داشتن رهبران غیرفعال در عرصه سیاست آمریکا، هیچ‌گاه نمی‌تواند به آنچه می‌خواهد، دست یابد.